

В тази бозаджийница се събираха много често, особено в дни на усилена работа по издаване на списанието, всички редактори и сътрудници. Тук „дракаха“ идеи, ковеха се рими и вицове, кроеха с планове за библиотека „Смък и сълзи“ и се черпеха за изпроводи новобранци или отпускарни. Такива вече имаше между нас: Николой Дончев, Бисерин, Кирил Добрев – Сефдалин, Васил Повурджиев – Звездин, и др. Войната достигаше вече и до редиците на хумористите. Днес можеби звучи странно такова събиране в бозаджийница, но в онова време този род заведения бяха нещо като клубове на младежта. Там, поради досега с много хора от улицата, сред младежта се култивираха доста улични проявления. Разбира се, Ведбал & К-о се смятаха за недосегаеми от заразата на околните: наопъки, те смятаха, че могат да въздействуват. Така и ставаше понякога: постепенно между хумористите и другите посетители на въпросната бозаджийница се създаваше другарска атмосфера и заедно с това – почитатели на хумора, приятели на списанието и сътрудници, макар да се стопиха, като пролетен сняг.

Но, да продължим с броевете на „Смък и сълзи“, всеки от които дава повод за вникване в генезиса на отделни стихотворения на Ведбал и за изясняване отделни моменти от живота и характера му.

В брой 9 има едно стихотворение – „Ний сме тилов ураган“, подписано с Вилмон, и в което Ведбал се изобличава за по-ранните си войнички писания. Той признава, че е тиловак, и че води война с... касаци и хлебари. В същия брой има и едно много малко стихче – „От вронто“, и, колкото малко, толкова е курioзно обстоятелството, че е колективно творчество между него и автора на тези спомени. По този повод Ведбал беше казал:

– Съюзници в малките дела, ще станеме съюзници и в големите. Нещата се пробват с малки, с малоченни същества, предмети и... стихове. Нали учените правят опитите си върху мишки, а не върху хора? Ние опитахме с малко стихче и понеже успяхме, ще опитахме рече и с една обща комедия. След „Балканската комедия“ на Боря Зевзека, не е ли време за една „Европейска комедия“? Само че, както върви, ще избие на трагедия, особено за нас българите...

Брой 10-ти излезе с цветна карикатура, пак от Александър Жандов. По-точно, това не беше цветна, а пак черна, само че на цветен, червен фон. Заедно с това, Жандов беше нарисувал и ново заглавие. За пръв път употребявахме в списанието цвят, и Ведбал настоя да бъде червен: